

всѣки отъ васъ може да стори това. Като го хлопнешъ по главата, ще му припадне. И тогава казватъ: „Припадна му“. Не, не, това не е философско разглеждане на думата „любовъ“.

„Да възлюбимъ ближния си като себе си!“ Не да го любишъ, а да го възлюбишъ, се казва. Казваме на български езикъ: „възлюбвамъ“ и „любя“. Думата „възлюбвамъ“ е по-силна отъ думата „любя“. Вие любите, но не се възлюбвате. Любете се и се възлюбвайте! Въ влюбването има разлюбване, а въ възлюбването нѣма разлюбване, въ него има единъ процесъ на възрастване.

Тѣзи двѣ сродни души сж двата полюса, дѣто се ражда животътъ. Само когато намѣришъ душа, сродна на своята, която да съставлява противоположния полюсъ на твоя животъ, само тогава ще има растене, и ще започне истинската еволюция.

Когато Христосъ казва: „Да възлюбимъ ближния си“, той подразбира, че въ дълбокия смисълъ на окултната наука лежи друго едно знание, въ което напрѣдналитѣ хора едва иматъ едно малко прозрѣние. Само когато придобиешъ истинското знание, само тогава ще намѣришъ другия полюсъ на своя животъ, или пътя на своето възлизане. Туй, което се казва „посвещение“, ще стане, когато намѣришъ учителя си, а той — своитѣ ученици. Всичката тайна седи въ това — да намѣришъ своята възлюблена, сродна душа. Не я ли намѣришъ, никой учителъ нѣма да те вземе да ти покаже онова дълбоко, тайно знание, да ти покаже пътя на твоего възлизане. Като намѣришъ тази сродна душа, ще трѣгнешъ напрѣдъ. Има ли една опорна точка, всичко става. Какъ е казалъ Архимедъ? „Дайте ми една опорна точка, за да туря своя лостъ, и ще вдигна цѣлата земя“. Слѣдователно, този ближень, когото трѣбва да възлюбимъ като себе си, той трѣбва да ти бжде опорната точка, на която да туришъ своя лостъ. Кой лостъ? — Любовта. И тогава всички дѣйствия ще ставатъ правилно. Любовта не е едно прѣходно чувство.